

Վախժանգ Անանյան

Անձրև

Միրում եմ անձրևը, երբ նոսր վարագույրներով կախվում է սևագորշ ամպերից և տիեզեր
ական ցնցուղի նման իր տարափի տակ առնում հանդ ու անդաստան: Միրում եմ
շոնդա
լի անձրևը՝ ջրառա՛տ, ծանր,
որ աղմկալի հարվածում է տանիքներին ու ջրհորդաններով գահավիժում ցած և
որին սաղարթախիտ ծառերը, միայն
վայրկյաններ դիմադրելուց հետո, թևաթափ ու խոնարհ հնազանդվում են լուռ:
Հանկարծահաս հորդ անձրևը, անակնկալ տեղատարափը, որ հեղեղում է արար
աշխարհ և
շեկ առվակներով իջնում մեր լեռների լանջերից: Միրում եմ անձրևը ամառվա
երկարատև
երաշտին, երբ թռչնած բույսերը ուշքի են գալիս և վերակենդանացող
արարածների նման
«օխայ» են քրթմնջում հրճվանքով: Միրում եմ և գարնանամտի անձրևը, որին
ուղեկցում են
ամպերի առաջին որոտներն ու հրեղեն կայծակները, որոնք կարծես գարնան
առաջին
համբավաբերներն են, նրա հաղթական մուտքն ազդարարողները: Միրում եմ
անձրևը իր բոլոր
ձևերով, իր բոլոր արտահայտություններով: Միրում եմ և՛ գարնան ուրախ
անձրևը, որ անթիվ
կյանքեր է արթնացնում երկրի վրա, և՛ աշնան մելամաղձոտ ու տևական

անձրևը, որ թախիծ է
 բերում ու տխուր հուշեր: Երբ սկսվում է անձրևը, ես դուրս եմ գալիս ու քայլում
 բաց երկնքի
 տակ: Թող թափվի՝ բոլոր կյանքերին կյանք տվող երկնային հեղուկը: ...Ասում են՝
 ես անձրևի տակ եմ ծնվել և, երբ աշխարհ եկա, առաջին ձայները, որ
 լսեցի՝ ամպի գոռոցն էր և
 անձրևի շոնդալի թմբկահարությունը: Գոռգոռում են ամպերը, կայծակը խփում է
 դիմացի ժայռին, և ահաբեկված մայրս այդ պահին աշխարհ է բերում ինձ՝
 հագար տեղից կարկատած մեր վրանում: Դա օգոստոսն էր,
 բայց այնպես ցուրտ էր մեր սարերում, որ շներն անգամ դողում էին իրենց
 բներում: Առ
 անց մորս համաձայնությունը հարցնելու՝ շալը կապել են նրա մեջքից,
 ինձ խանձարուրով գցել մեջը:
 Իմ բոքիկ մայրը լեռան լանջով բարձունքից քայլել է դեպի հովիտը: Քայլել
 է դեպի տաքը, դեպի արևը՝ իր վերջին գավակին գազազած տաքերից փրկելու
 համար...
 Ահր սրտում իջել է մայրս լեռերից՝ իր մեջքին զգալով այն փոքրիկ արարածի
 գոյություն
 ը, իջել է ամպերի միջից: Պետք է որ մայրս թաքուն բերկրանք զգար իր սրտի
 տակ,
 բարի արևից ջերմացած այն հովիտն իջնելիս: Բայց և երկյուղ է ունեցել իր սրտում
 մինչև
 ոսկորները թրջված այդ գեղջկուհին,
 երկյուղ ինձ համար: Ես տրոփում էի նրա նիհար մեջքին, և նա զգում էր,
 որ դեռևս կենդանի եմ: Կես դար է անցել այդ օրերից :
 Դու վաղուց ննջում ես հողի տակ, աղոտ եմ հիշում քո սուրբ պատկերը,
 վաղամեռ մայր իմ: Բայց հիմա էլ պարզ ու հստակ տեսնում եմ քեզ՝ ցուպը
 ձեռքիդ,
 ոտաբոքիկ, քոչվոր թրքուհու նման բեռնաթիկունքիցդ կապած՝
 մեր ամպոտ սարերից հովիտն ես իջնում: Կայծակից ու որոտից փախցնում էիր
 ինձ՝
 քո վերջին պտուղը: